

egentlig henne? Hvor går grænsen for Venstre i forhold til den politiske integration, som også uvilkårligt følger af en Økonomisk og Monetær Union med eller uden Danmarks deltagelse?

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

En gang til for hr. Frank Dahlgaard: Lad os bare slå fast, at det, Det Økonomiske Råd siger i sin rapport, svarer til det, jeg sagde i min tale, nemlig at der er økonomiske konsekvenser af euromedlemskab og ikkeeuromedlemskab, men at de konsekvenser ikke er de afgørende. Og det, Det Økonomiske Råds formandskab så siger, er følgende:

»Der er imidlertid som nævnt også en række andre faktorer, ikke mindst af politisk art, som kan have væsentlig betydning for Danmarks valutariske valg, men som ikke berøres i redegørelsen.«

Det er nøjagtigt, hvad jeg har sagt i min tale. Så vi må nok sige, at hr. Frank Dahlgaards kanin nu afgik ved døden. Nu skal jeg med det samme sige, jeg at finder, at kaniner er elskelige dyr, og det er synd for kaninen som sådan, men det er jo det udtryk, man bruger, og det var en kanin, som hr. Frank Dahlgaard forsøgte at trække op her fra morgenstunden, men den levede altså ikke længe.

Til hr. Holger K. Nielsen skal jeg kun sige, at det, jeg har givet udtryk for, er, at jeg opfatter det som den politiske realitet, at hvis det bliver et nej den 28. september, vil det være utrolig vanskeligt at komme rendende med et krav om nye folkeafstemninger om de resterende forbehold i en rum tid, og det synes jeg at vore vælgere skal vide: at de stemmer om euroen, men det er mere end det, for konsekvensen vil være, at Danmark skal trækkes med sine forbehold i mange år endnu.

Det vil hr. Holger K. Nielsen være glad for, men det vil mange af vore vælgere være kede af, og derfor synes jeg, at det skal gøres klart, at det dér synspunkt, som nogle har ført frem, nemlig at nu kunne man jo stemme nej til euroen her den 28. september og så se, hvordan det går, og hvis vi så fortryder, så kan vi jo bare stemme ja ved en ny folkeafstemning om et eller to år, det går ikke. Der er ikke fortrydelsesret. Det gælder den 28. september, og bliver det et nej, så går der mange år, før vi kan tage sagen op igen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu vil jeg godt bede hr. Anders Fogh Rasmussen komme op og forklare, hvad det egentlig var, han mente, da han hævdede, at det her ikke var en unionsglidebane, og det ville Venstre stå inde for. For nu bekræfter hr. Anders Fogh Rasmussen jo to meget interessante ting. For det første, at hvis vi stemmer nej, så er der ingen glidebane. Så kommer der i lang tid fremover ikke folkeafstemning. Så vil Folketingets flertal også standse og ikke gå med ned ad glidebanen. Men bliver det et ja, så har jeg forstået, at så venter der nye folkeafstemninger, så venter der en ny Nicetraktat, som man så fra flertallets side her i Folketinget vil godkende til december.

Jeg vil godt spørge hr. Anders Fogh Rasmussen, som siger, at det skal være mellem selvstændige stater: Betyder det så, at Venstre vil sige nej til Nicetraktaten og alle de magtbeføjelser, EU så skal have til december? Næ, det gør det vel ikke, men det vil jeg gerne bede hr. Anders Fogh Rasmussen komme op og forklare, for jeg kan se ud af hr. Anders Fogh Rasmussens indlæg, at det er unionsglidebanen, det handler om, hvis man stemmer ja. Så er det nye folkeafstemninger. Så er det nye unions-traktater, og dem har Venstre tænkt sig at støtte.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Anders Fogh Rasmussen må endelig ikke være ked af det, må endelig ikke være ked af, at jeg vælger et gammelt citat af hr. Anders Fogh Rasmussen, for jeg anerkendte samtidig også, at man selvfølgelig som politiker har fuldstændig ret til at skifte holdning og specielt over lang tid. Det siger sig selv. Men hr. Anders Fogh Rasmussen skal bare tage det som en anerkendelse af den fremsynethed, som jeg mener at Vestres leder gør sig skyldig i.

Hr. Anders Fogh Rasmussen må jo også erindre, at det muligvis var den fremsynethed, der kostede valgsejren i 1998, fordi man var oppe mod nogle uærlige socialdemokrater, som gav løfter – i modsætning til Venstre – om, at forbeholdene ville bestå, mens Venstre gik ud i valgkampen og klart sagde, at Venstre selvfølgelig ikke ville garantere forbeholdenes beståen, fordi man ønskede dem afskaffet. Da var hr. Anders Fogh Rasmussen jo også fremsynet.